

[Christmas Møller.]

stoffer og til andre Varer med den Prisstigning, man maa lægge paa, betyder, at vi maa gøre en Gæld paa vor Handelsbalance for et Halvaar paa vel omkring 300 Mill. Kr. — hvis vi kan slippe med det. Men en saadan Gæld kan vi jo ikke gøre — det vilde maaske heller ikke være heldigt, men det behøver vi slét ikke at diskutere —, det kan vi ikke, og derfor skal ud over de strengt nødvendige Varer: Brændsel, Korn og Foderstoffer i det Omfang, som er nødvendigt for Produktionen, alle andre Varer, som indføres her til Landet, skæres ned. Det er det ubønhørlige Bud, som dette Land staar over for. Her er det, jeg gerne vil sige til Regeringen, at naar det nu er saadan, at Regeringen ikke kan beklage sig over at have en Opposition, som skildrer Forholdene for lyst, saa tror jeg ogsaa, Regeringen skal lytte til det Raad, som vi har at give, og som er dette, at man i saa stor Udstrækning som muligt maa lægge sit Arbejde og sin Politik saaledes til Rette, at Befolkningen kan se Planen og Systemet deri, kan se, at den regeres ud fra et bestemt Maal. De Forhandlinger, som nu skal optages mellem Partiformændene og Regeringen og vel ogsaa Repræsentanter for Erhvervene, haaber jeg maa resultere i, at man klart stiller op for det danske Samfund, hvorledes Fremtiden maa forme sig, og skaber Orden og Plan med Hensyn til, hvad der skal gøres herhjemme.

Jeg hører til dem, der mener, at det er fuldkommen nødvendigt at have som Udgangspunkt Landbruget, thi dets Produktion og Eksport er Grundlaget for al anden eller i alt Fald den meste Virksomhed her i Landet. Vi skal være lykkelige, saa længe vi kan stille Landbrugseksporten op som Udgangspunktet for dette Lands Økonomi. Den Dag, vi ikke kan det, fordi andre Lande er blevet fattigere og Afsætning ikke er mulig, kommer vi ned paa et helt andet Niveau.

Vi maa ogsaa gaa videre og hver over for vor Kreds, Regeringen over for sin, gøre det helt klart, at der er overhovedet ingen Del af Befolkningen, som vil kunne slippe for at bære Byrderne ved den Nedgang, som er foregaaet i vor Økonomi. Det, man har forsøgt med Forlig om Lønningerne, har jeg tidligere karakteriseret saaledes, at det var jo kun at spille Sortere over til andre. Jeg tror, at hvis Handelsministeren, som er kongelig Bankkommisær, gaar ned og spørger sin Førstedirektør om hans Anskuelse paa disse Omraader, vil han faa at vide, at den ikke

falder langt fra den Mening, jeg her har søgt at give til Kende. Vi er parate til, saaledes som det maa være ethvert Partis og enhver Rigsdagsmands Pligt, at medvirke til Løsning af de Opgaver, der ligger for, men jeg gentager, at jeg tror, det vil være overmaade formaalstjenligt, om man i saa vid Udstrækning som muligt i Tide, paa langt Sigt, giver Befolkningen Besked om, hvad man ønsker at foretage.

Jeg hører derfor til dem, der mener, at det vilde være formaalstjenligt enten at foretage en Varetælling eller paa Grundlag af den Varetælling, der fandt Sted den 15. September, gøre Status varemæssigt op, saaledes at man ogsaa herigennem kunde give Befolkningen Besked om, hvorledes Stillingen i Virkeligheden er. Jeg vil gerne tilføje, saaledes som det ogsaa Gang paa Gang er udtalt af mit Partis Formænd, at vi er parate til store og betydningsfulde Indgreb, naar man kan se Meningen i dem, og vi har, tror jeg, at turde sige, under de Forhandlinger, som allerede er ført, nævnt en Række Veje, ad hvilke man kunde gaa.

Det er jo alt det, jeg her har nævnt, der er Baggrunden for den Bemyndigelseslovgivning, Ministeren kommer til Tinget om. Jeg har allerede sagt, at vi vil medvirke til Forslagenes Fremme og anser det for nødvendigt, som Tiderne er, at Ministeren faar en saadan Bemyndigelse. Vi ønsker naturligvis, at de to Lovforslag undergives en kort Udvalgsbehandling, saa man kan faa drøftet det ene og det andet Spørgsmaal, men jeg kan altsaa allerede i Dag sige, hvorledes mit Partis Stilling principielt er.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om et Spørgsmaal, som har optaget Offentligheden temmelig meget, og som ogsaa har været drøftet i Forbindelse med de Lovforslag, vi her staar over for. Jeg kan nu ikke rigtig forstaa, at det har givet Anledning til saa megen Diskussion — jeg har maaske ogsaa Lov til at sige, at det egentlig mere har været en Diskussion i Inderkredsen mellem Vennerne inden for Regeringspartierne. Det er Spørgsmaalet om Raadets Størrelse, om Nævnenes Omfang og Mængde. Jeg tror ikke, at Handelsministeren et Øjeblik vil modsige mig, naar jeg siger, at der kan begribeligvis ikke være den fjerneste Tvivl om, hvorledes Stillingen er i Landet med Hensyn til Administrationen af Krigstidsforanstaltningerne. Jeg ønsker ikke paa nogen som helst Maade at gaa fra det Ansvar, jeg som Medlem af Raad eller Nævn har haft, og